

DLOUHÝ SPRINT S OZVĚNOU

Miroslav
ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
Dlouhý sprint s ozvěnou

Copyright © Miroslav Žamboch, 2009

Cover © Jan Doležálek, 2009

© TRITON, 2009

ISBN 978-80-7387-329-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Miroslav
ŽAMBOCH

**DLOUHÝ
SPRINT
S OZVĚNOU**

ॐ
०९

DLOUHÝ SPRINT S OZVĚNOU

Miroslav
ŽAMBOCH

TRITON
Praha / Kroměříž

Dlouhý sprint

Klečím nad bratrem a do očí se mi derou slzy. Je mrtvý. Obvyčejný, úplně obvyčejný pád z koně, a on je mrtvý. Hlavu má nepřírozně zvrácenou, krční obratle zlomené. Slyším se vzlykat a nadávat, ale někde uvnitř se pomalu, pomalu a neochotně začínám smiřovat se skutečností. Ne že bych ho měl tolik rád. Brácha, princ Maxmilián, byl občas pěkně arogantní parchant, ale kdo by na jeho místě nebyl. Od mládí ho krmili kašičkou z býčích a tygřích koulí, každé jeho jídlo měl v práci královský toxikolog a od dvou let, kdy se naučil číst, trávil šest hodin denně ve společnosti otcových čarodějů. Výsledkem bylo, že měřil sedm stop, vážil přes tři sta liber a v sedmadvaceti letech strčil do kapsy osmadvadesát procent čarodějů na Kontinentu. A teď tu leží mrtvý. Za sedm týdnů měl být korunován. To je důvod, proč brečím. Následnictví přešlo na mne. Brácha se na korunovaci připravoval celý život, mně zbývá čtyřicet devět dnů. Nepřežiji.

Vrátil jsem se na Hrad a předal koně i s tělem podkonímu. Nádvoří se okamžitě zaplnilo lidmi, ale nikdo se neodvážil mluvit příliš nahlas. Poprvé v životě jsem se ocitl v centru pozornosti a nebylo to nic příjemného. Snažil jsem se nevnímat záplavu pohledů oscilujících mezi profesionálním hodnocením řezníka odhadujícího výdrž kusu určeného na porážku a pobaveným přemítáním sázkaře tipujícího kurs na směšného outsidera. Engod, nejmladší člen otcovy osobní stráže, se na mne vyzývavě šklebil. Jeho rodina patří mezi jedenáctku, ze které se v případě, že je princ při kournovaci zabit, volí nový vegašský král. Engod má dva starší bratry. Oba prošli stejnou přípravou jako Max, oba jsou elitní čarodějové a zabijáci. Budou mít třicet dní na to, aby se mi dostali na kobylku.

Schoval jsem se do své věže a hlavní dveře zavřel zevnitř na závoru. Nemám vlastní stráž. Žádný profík by nešel do služby k druhorozenému princovi, a najmout si obvyčejné chlapy z venku je zbytečné. Ty bych

dokázal vyřídit i já. Pokud jsem potřeboval podpořit svou autoritu, půjčoval jsem si svaly u bráchy. Byl sice parchant, ale vycházeli jsme spolu dobře. Pokoje vypadaly stejně zabydleně a útulně jako dříve, ale najednou jsem sem nepatřil. Byl jsem zde pouze na návštěvě. Vztekle jsem ze stěny strhal plány vinic a vinných sklepů. Od osmnácti let jsem se tvrdošjně snažil zbavit se předurčené role králova poskoka, chlapíka pro nejspínavější práci, který bude v zákulisí přispívat k hladkému chodu vlády. Postaral jsem se o to, aby mě ostatní považovali za hlupáka, který nic neví a kterého nemá cenu zatahovat do politických intrik. Klany už mě dokonce nezvaly ani na každoroční plesy, kde se ustavovaly a rušily tajné aliance, prodávaly informace a lovili chovní hřebci pro zlepšení genetického potenciálu klanu. Přezdívali mi zelinář a v lepším případě kupčik. Mým snem bylo vybudovat vinice, které by produkovaly lepší víno než červené muoché, které k nám dováží obchodníci. Letos jsem sklídl prvních pár košíků. Parchant brácha. Otevřel jsem láhev bílého kroče a nalil si plný pohár. Schovával jsem si ho pro sváteční příležitosti a vzhledem k tomu, že v budoucnu žádné nebudou, nebylo proč ho šetřit. Oknem jsem pozoroval mumraj na nádvoří. Kapitán otcovy stráže právě vítal skupinu diplomatů guunského císaře. Všechno běželo bezchybně, ani smrt korunního prince nedokázala narušit plynulý chod soukolí moci. Císař ovládá polovinu Kontinentu a podle nejružnějších náznaků si začíná brousit zuby na zbytek. Zbytek obnáší asi tucet větších království a desítky malých nezávislých panství nebo obchodních lig. Na první pohled snadné sousto pro dvousettisícovou imperiální armádu. Tamní vládcové však mají to správné know how pro vedení války. Jediný trit, jednotka skládající se z válečného čaroděje a dvou speciálně vycvičených rytířů, dokáže během okamžiku sprovodit ze světa i tisícovku mužů. Císař si to samozřejmě uvědomuje a poslal emisary, aby se u otce pokusil vyjednat omezení v použití síly v případné válce.

Chloupky na zátylku se mi naježily, někdo stál těsně za mnou. Na člověka, který se vám skrytě dostane do zad, je ve Vegaši jediná odpověď. Pouzdro upletené z vláken šialinu zareagovalo na známý vzor napětí šlach, do dlaně mi vklouzla úzká čepel. Pozvedl jsem pohár k ústům, využil pohybu k zamaskování přenosu váhy na druhou nohu. Otočil jsem se v piruetě, ostří hlasitě proseklo vzduch. Zahlédl jsem jen roz-

mazanou siluetu, něco se mě lehce dotklo, změnil jsem se v roztočenou káču a ztratil rovnováhu. Těsně předtím, než jsem narazil do stěny, jsem stačil nůž odhodit. Trochu nejistě jsem se postavil a otočil ke svému královskému otci.

„Málem jsem se pořezal,“ řekl jsem místo pozdravu.

Jako vždy byl oblečen do volných černých kalhot, šedé haleny a kožené vesty. Na nohou měl lehké boty. Budu se muset podívat, z čeho má podrážky. Pokud jste se mu nepodívali do obličeje, mohli jste ho považovat za podkoního nebo mistra lovčího. Šlachovitý, vlasy napůl prokvetlé stříbrem, pokožka v obličeji a na rukou ošlehaná sluncem a větrem.

„Myslel jsem si, že se pořežeš.“

Nesnáším už jenom ten jeho tón. Jako by každé slovo před tím, než ho vysloví, procedil přes půltucet filtrů. Hlas dokonale zbavený emocí, hlas stvořený k rozkazování a čarování. Nenávidím jeho sebevědomí a aroganci. Bojím se ho.

„Na staříka jsi docela rychlý,“ zašklebil jsem se, naplnil další dva poháry a jeden mu nabídl.

Kupodivu si ho vzal.

„Ne. Zanedlouho nebudu mít dost sil na to, abych udržel zemi v klidu.“

Kecal. Je mu pětadesát a každého muže ze své osobní jednotky by vynesl z arény v zubech. Už ho to prostě přestalo bavit a mysl si, že je brácha dostatečně připravený na to, aby korunu převzal.

„A nemohl bys svou abdikaci o pár měsíců odložit?“

„Ne.“

To byla vskutku královská odpověď.

„A uvědomuješ si, otče, že korunovací nepřežiji? Nepřipravovali jste mě na ni už od dětství jako Maxe. Trocha času navíc by mi pomohla.“

Mlčel.

„Zabijí mě a králem se stane někdo jiný. Nebude žádná dynastie Maatenů.“

Pokrčil rameny.

„Takový je zvyk. Korunovační obřad začne podle plánu. Tady máš klíče k Maxovým komnatám. Možná tam najdeš něco, co ti pomůže.“

Otočil se k odchodu, ale mezi dveřmi se na okamžik zastavil.

„Vyžádal jsem si od sklepníka ochutnávku z tvé sklizně. Není špatná. Uvítal bych, kdybys mě v budoucnu zařadil na seznam svých přednostních zákazníků.“

Počkal jsem, až za sebou zavře, a mrštil pohárem o dveře.

„Ten parchant, mizera!“

Ve chvíli, kdy jsem si byl jistý, že je venku, jsem vzteky vykopl dveře. Na uklidněnou jsem na ex vypil pohár vína a nalil si další. Brácha nepoužíval obyčejné klíče. Tvrdil, že každý se dá snadno padělat. Mís-to toho spoléhal na dokonale vybroušené válečky z modrého safíru. Na svazku, který teď ležel na mém stole, jich byl celý tucet. Nebylo v nich nic magického, k otevření dveří stačil pouze správný rozměr a správný materiál. Nedovedu si ale představit někoho, kdo by měl přístup k tak obrovským drahokamům a byl by ochoten je zničit. Samozřejmě kromě vegašského prince. Nechtělo se mi navštívit Maxovy komnaty. Nemám rád čaroděje ani jejich nádobíčko, navíc Max bezpochyby přichystal pro nezvané návštěvníky spoustu originálních překvapení. Neměl jsem teď náladu na nimravé procházení polem plným pastí. Doplnil jsem si pohár a začal chmurně přemítat nad budoucností. Život je plný překvapení. Ráno vstanete se spoustou plánů a večer vidíte za rohem zubatou. V zásadě jsem měl tři možnosti. Utéci, zůstat, nebo si sám ihned podříznout krk. Poslední volba by mi pravděpodobně ušetřila spoustu starostí, protože při bližším pohledu splývaly všechny možnosti v jednu. I když uteču, stále zůstanu korunním princem vegašského království s formálním právem na trůn. Mohu si dělat legraci z císařových špiónů, hrát falešné kostky s podsvětím ve kterémkoliv městě na Kontinentu, nebo se živit dáváním lekcí místním učitelům šermu, ale zabijákům jedenácti rodů neuteču, v nejhorším případě za mnou někoho pošle přímo otec. Nebo se z rodinných důvodů bude obtěžovat sám. Od otevřeného okna zastudil závan větru, voskovice, kterou jsem nechával vždy hořet, zhasla. Stmívalo se a dole ve městě se postupně rozžihala různobarevná světla. Tisíce, desetitisíce světel. Na všech stranách obklopovala starý hrad jako moře vlnící se v těsném zálivu. Skalnaté stěny tyčící na třech stranách do výšky stovek metrů přesně vymezují prostor obývaný lidmi. Příroda zde nedává mnoho příležitostí k obživě. Pouze na východě se kotlina otevírá a pokračuje v podobě obrovského údolí vyhloubeného dávno v minu-

losti vyschlou řekou. V údolí panuje zvláštní mikroklima a jeho břehy tvoří lehká načervenalá půda, která tak skvěle svědčí vinné révě. Severní strana zůstává po většinu dne ve stínu. Kdyby se oba břehy použily jako obilná pole, při chytrém obhospodařování by možná dokázaly nasytit i desetinu z devíti set tisíc lidí ve městě. To by ale odporovalo starému pravidlu. Vegaš nesmí produkovat vlastní potraviny, musí spoléhat na dodávky z nížin. Každý rok přijíždějí zástupci i těch nejmenších vládců na Kontinentu a kontrolují, zda se zákon neporušuje. A můj otec jim vždy neobvykle ochotně vyhoví. Dokonce jim poskytne i horské průvodce, kteří jim pomohou vylézt dva tisíce stop nahoru po skalách, aby se na vlastní oči přesvědčili, že se na náhorní plošině neukrývají obrovské obilné lány. Jedinými obyvateli nekonečných plání pustiny jsou obrovití tuři schopní spásat houbovitý lišejník, kterým pohrdají všechna ostatní zvířata.

Odložil jsem pohár a vrátil se pohledem k světlům města. Měl jsem dost své bolestínské nálady. Tak to dopadá, když člověk pije sám. Převlékl jsem se do civilních šatů, nepotřeboval jsem, aby někdo podle polovojenského oděvu odhadl mou příslušnost k Hradu, a vyrazil jsem do města. Šel jsem se podívat na své skoro poddané. Jediné, v čem jsem se odlišoval od bájných vladařů vyrážejících v přestrojení mezi chudý lid, byl opasek nacpaný zlatem. Nechtěl jsem napravovat křivdy páchané na prostých lidech, šel jsem jednoduše flámovat. Nehledě na to, že ve Vegaši žádní prostí lidé nejsou. Každý druhý je podvodník, každý třetí zloděj, každý čtvrtý zabiják a každý pátý čaroděj. Žije se tady dobře a vesele, často možná poněkud krátce.

Stráže u brány si mě prohlížely poněkud zvědavěji, než když jsem vyrážel do města na noc předtím, ale nepřesáhlo to únosnou mez. Šel jsem pěšky, nepředpokládal jsem, že bych se při zpáteční cestě dokázal postarat i o koně.

Hrad – pevnost se nachází na strmém pahorku uprostřed města. Ze západu a severu je přístupný po cestě vinoucí se částečně zalesněným a částečně travnatým strmým svahem, na východě a na jihu ho od města odděluje kolmá skála. Celou kotlinu zaplňují domy. Mačkají se na sebe bez ladu a skladu, dvoupatrové, třípatrové i čtyřpatrové, všemožných rozměrů a tvarů. Vegaš, omezená nedostatkem prostoru, na mnoha místech požírá sama sebe, nad malými přízemní-

mi domy se na obrovských pilotech tyčí výstavní kamenné stavby, v některých čtvrtích jsou zastřešeny i ulice a člověk vůbec nespátí nebe nad hlavou. Stejný, ne-li větší zmatek panuje pod zemí. V chaotické změti se střídá kámen, cihly, dřevo, pálená i nepálená hlína. Ulice nemají názvy, pouze některé domy se dají identifikovat podle neobvyklých domovních znamení, občas se stane, že ze dne na den nepoznáte důvěrně známé okolí, protože někdo zrušil starou iluzi, kterou jste vy pokládali za skutečnost. Jindy vejdete do domu, kde jste včera večereli s obchodním partnerem, a přivítá vás ticho, protože všichni zmizeli a jen bohové a démoni vědí kam. Pokud se vydáváte do míst, kde nejste častým hostem, vyplatí se najmout si bludníka, který vás provede městským labyrintem a ušetří vám spoustu problémů. Téměř nikdo nezná město celé. I největší místní ubožák by si kdekoliv jinde mohl žít jako král. Platba stříbrem se považuje za smrtelnou urážku, zlato teče proudem, přelévá se z kapsy do kapsy. Ale nejdůležitějším místním artiklem není, stejně jako drahokamy, drahé látky nebo ženy. Ve Vegaši se podvádí, zabíjí a krade kvůli bylinným receptům, řemeslnickým výrobkům, magickým formulím. Kvůli informacím. A zabíjí se často a rychle. Podle otcových statistik se zde ročně narodí jen asi stovka dětí, ale padesát tisíc lidí se přistěhuje a přibližně stejný počet jich zemře. Mrtvoláři starající se o čistotu ulic mají svou práci jistou. V poslední době se dokonce začínají specializovat podle druhu mrtvol. Likvidace zahnívajícího čaroděje může být někdy nebezpečná. Vstoupil jsem mezi domy a se zápachem stokrát použitého vzduchu přišel náhlý záchvat klaustrofobie. Horečnatě jsem zašátral v kapse a s úlevou nahmatal skleněnou ampuli s tabletkami. Pro jistotu jsem si vzal hned tři. Tíseň a panická hrůza se postupně rozplynuly, zůstal jen stín otupělosti za čelem. Jinde bych možná ani nevěděl, že klaustrofobií trpím, protože obyčejná města a domy mi nevadily, ale stísněná a přeplněná Vegaš mě občas dokázala úplně zdecimovat. Se smradem to bylo horší. Zapomněl jsem si nasadit pachovou náušnici a bohužel jsem si s sebou nechal ani roušku, ale v listopadu bývá nejlepší vzduch a nehrozilo, že se přiotrávím. Krácel jsem rychle, abych se vyhnul všudypřítomným pouličním obchodníkům, ale když jsem se na okamžik zastavil, abych se rozhodl, kterou ze známých putyk zvolím, okamžitě se ke

mně přitočil pokřivený chlapík. Páchl, jako by hnil zaživa, a když jsem mu pod kápí na okamžik zahlédl tvář, spatřil jsem rudé skvrny plísně.

„Nepotřeboval by pán nějaký lektvar? Na spaní, na dlouhé spaní, na snění?“

Dlouhé spaní znamenalo smrt.

„Ne, ale možná bych si rád oškrábl trochu toho, co ti roste na ksichtě. Kolik za to chceš?“

Něco zablekotal a stáhl se zpátky do stínu. Zamířil jsem k Bezednému vědru. Tahle putyka neměla nejlepší pověst, ale byla nejbližší a vlastně jsem na ni myslel už na Hradě. Otevřel jsem litinové dveře a vstoupil dovnitř. Dva muži si mě znuděně prohlédli a ukázali mi směrem ke kukani, kde za mříží a drátěnou zástěnou seděl malý tlustý chlapík. Podrobně si mě prohlédl přes cvikr s tak tlustým sklem, že jeho oko za ním vypadalo jako velká leklá ryba. Několikrát zamrkal, sklo cvikru pokaždé změnilo barvu. Majitel Bezedného vědra si dovnitř nepouštěl ozbrojené hosty. Čirý cvikr ukazoval zbraně, modrý jedy, hnědý statická kouzla zabudovaná do věcí a do těla, zelený dynamické struktury sloužící k usměrňování moci. Konečně jsem byl puštěn.

Po průchodu krátkou chodbou sloužící k chytání nebezpečných hostů jsem se dostal na schodiště. Kamenné schody vedly nahoru i dolů, zábradlí bylo zprohýbané a na několika místech chybělo úplně. Odevšad se nesl rozmazaný halas, vzduch se modral dýmem. Šel jsem dolů. Připadalo mi bezpečnější při zpáteční cestě stoupat.

V prvním podzemním patře sídlila veselá společnost, většinou konzervativní assasini živící se poctivou ocelí. Číšnice nestačily roznášet pití, chlapi se překřikovali a žvanili o překot, občas se strhla prudká hádka, kterou ale profesionální uklidňovači rychle zvládli. Štětky seděly pohromadě v jednom rohu a znechuceně usrkávaly z porcelánových šálků. Odhadly sál špatně, protože tady to vypadalo na čistě pánšskou jízdu, kde se člověk stará jen o to, aby přeřval ostatní, a když se ráno vzbudí s totální kocovinou, bude pak až do smrti vykládat, jaká to tehdy byla božská zábava. Umínil jsem si, že pokud nenajdu nic lepšího, vrátím se sem.

Druhé a třetí patro patřilo fetišákům a snovačům vidin. Zhlédl jsem začínající snový souboj dvou pijáků modrého aronu. Jedna z nejhor-

ších drog, která vám v krátké době selektivně zničí mozkové buňky. Nedokážete pak rozeznat realitu od snů. Na začátku závislosti pomáhá představy materializovat. Nic pro mě.

Sestoupil jsem až do čtvrtého, posledního patra. Místnost byla poměrně malá a pohodlně a čistě zařízená. Stěny zdobila malba přímo na kameni, jednotlivé obrazy nebyly ohraničeny a plynule přecházely jeden v druhý. Pod malbou jsem rozeznával stínící zaklínadla, která izolovala salónek od vlivů zvenčí. Více jsem vidět nepotřeboval. Dostal jsem se do hráčského doupěte. Hra dosud nezačala, a proto zatím nebylo zavřeno. Uvědomil jsem si, že od okamžiku, kdy jsem se rozhodl jít flámovat, jsem měl namířeno právě sem. Uprostřed stál kruhový stůl s deskou z leštěného palisandru, kolem něho sedělo v křeslech šest lidí. Hádali se.

„Se ženskou nehraju,“ řekl energicky mladý chlapík s úzkými rameny a uhrančivýma, blízko kořene nosu posazenýma očima.

Otipoval jsem ho na čaroděje. Mladého čaroděje.

„Pak máš ale smůlu. Salón jsem pronajala já,“ odpověděla mu nevzrušeně žena, podle zasedacího pořádku jeho spoluhráčka.

Mluvila tiše, její hlas byl trochu hlubší, než bývá u žen běžné, ale měl sametový podtón, který hladil. Nebyla ani stará, ani mladá. Oblečená byla do obyčejných kalhot, modré, jemně tkané haleny a kožené kazajky. Ani volné oblečení nedokázalo zakrýt její kypré tvary. Mne fascinoval její hlas. Stála natočena bokem ke mně a rukou se opírala o opěradlo židle.

„Je někdo ochoten změnit dvojici?“ zeptala se a rozhlédla se po přítomných.

Při pohybu hlavy jsem na okamžik zahlédl značku vytetovanou za levým uchem. Žena byla kurtizána certifikovaná kouzelnickým klanem Maleveriatů. Značka byla šedá a nesvětélkovala. Nebyla v práci, bavila se. O Maleveriaty certifikovaných kurtizánách se říká, že jsou návykové stejně jako ty nejtvrďší drogy. Znáám pár bohatých mužů, kteří by dali všechno jmění za to, aby s nimi ta, co si ji párkrát zaplatili, žila. V naprosté většině případů zbytečně.

Nikdo na její otázku neodpověděl.

Pokrčila rameny.

„Pak máme smůlu všichni. Na stadž nás musí být šest.“

Chtěli hrát stadž. Variantu bridže, kde se spoluhráči telepaticky domlouvají a protihráči se samozřejmě snaží informace odposlechnout. Je to velmi náročná hra a většinou se hraje o velké sázky. Sám jsem se zúčastnil několika seancí.

„Považoval bych si za čest, kdybych s vámi mohl hrát.“

Netuším, proč jsem použil tak obřadnou formulaci, ale očividně zapůsobila. S úsměvem se ke mně otočila a chvíli mě studovala. Na okamžik se její oči zúžily v štěrbiny.

„Musím vás upozornit,“ udělala významnou pomlku, „pane, že hrajeme o vysoké sázky.“

Zpozorněl jsem. Kurtizány jsou po tom, co se vyplatí z vlastnictví klanu, většinou velmi bohaté. Ne že by pro mne byla problémem jakákoliv výše sázek, ale možná se zde nehrálo o peníze.

„A jak vysoké jsou sázky?“

Usmála se, oči se jí zatřpytily. Určitě jsou návykové.

„Hrajeme o tělo. O jakoukoliv část těla.“

Bylo to jasné. Dostal jsem se do spolku nejtvrděších karbaníků. Nezdálo se, že by jí nebo někomu z ostatních karbaníků chyběl nějaký úd. To znamenalo jediné. Že jsou to dobří hráči.

„O jakoukoliv?“

„Ano, malíčkem u nohy počínaje.“

Zamyslel jsem se. Nezdálo se mi, že bych právě malíček u nohy k něčemu potřeboval. Pokud náhodou prohrají, alespoň mi to zkrátí čas potřebný pro pedikúru.

„A ještě něco, pane.“

Její úsměv byl na okamžik téměř čtverácký.

„Všichni jsme vynikající hráči.“

„Pokud jste ochotna být mým spoluhráčem, přijímám.“

„Je mi ctí.“

Byl jsem si jist, že mě poznala, ale to nebylo nic neobvyklého. Kde jinde by měla být certifikovaná kurtizána častým hostem než na královském hradě? Po prvním rozdání karet se mě zmocnilo vzrušení ze hry. Vůbec jsem si nechtěl před ostatními sekat malíček u nohy. Hrálo se tvrdě, bez chyb a na tělo. Některé telepatické útoky hraničily s hypnotickým atakem. Kdyby mě párkrát nepodržela, asi by mě dostali. Po půlnoci jsem vnímal jen karty a pět lidí kolem stolu. Byli

jsme poslední se ztrátou tří bodů. Ve čtyři ráno hra skončila. Zvítězili jsme. Poražená dvojice, zřejmě partnerský pár obchodníků, si neochotně sundala boty a onuce. Oběma už na nohách chyběly dva prsty. Oba si s sebou přinesli dřevěnou destičku jako podložku a dláto s paličkou. Nástroje byly nádherné umělecké výrobky. Zajímalo by mě, kolik prstů na nohách měla kurtizána. Obchodníci zručně provedli exekuci a pobledlí se rozloučili. Při odchodu něžně jeden druhého podpírali. Společně prožité utrpení lidi sblíží.

Ostatní hráči odešli a zůstali jsme sami dva. Dívala se na mne a zamýšleně usrkávala horké víno, které jsem objednal. V Salónku byla zima a během hry jsme oba pěkně prochladli.

„Uvažoval jste, princí, nad tím, proč jste sem dnes přišel?“

Zprávy se ve Vegaši šíří rychleji než vítr. Oči měla černé a zamýšlené, kolem úst dvě vrásky únavy.

„Snad jsem se chtěl přesvědčit, zda má cenu rvát se o další život,“ řekl jsem.

„Snad,“ přikývla. „A jaké je vaše zjištění?“

„Že bych si s vámi v budoucnu rád ještě někdy zahrál. Samozřejmě jako spoluhráč.“

Zasmála se svým sametovým smíchem, dopila víno a zvedla se k odchodu.

„Umíte skvěle lichotit. Určitě se ozvu. Někdy na podzim.“

Mezi dveřmi se zastavila.

„Víte, že se Max, mám na mysli vašeho bratra, měl brzy stát otcem?“

Vytřeštil jsem na ni oči, ale najednou byla pryč. Únava ze hry zmizela jako mávnutím čarovného proutku. Max, a otcem? Nezdálo se, že by lhala, ale byl to naprostý nesmysl. Potomci vládce Vegaše jsou hned po narození sterilizováni. Je to nejsložitější a nejstabilnější kouzlo, které bylo od války zkonstruováno. Syn, který je korunován, získává svou plodnost zpět. My ostatní se musíme spokojit s tím, že nikdy neokusíme rodičovské radosti. Pokud samozřejmě nechceme riskovat složitý chirurgický zákrok s fatálními následky v případě neúspěchu. Opatření má jednoduchou příčinu. Před sto padesáti lety se bratr tehdejšího vegašského krále pokusil založit novou vládnoucí dynastií. Byl vycvičen a připraven stejně dobře jako právoplatný vládce a dokonale znal vegašský systém. Výsledkem byla dvacetiletá válka, která postihla

půl Kontinentu. Samozvanec zvítězil, ale jeho potomkům chybělo ono příslovečné ostří, které muži umožňují, aby zůstal mezi vegašskými dravci naživu. Příslušníci jedenácti rodů jeho potomka odstranili a vrátili se ke starému systému. S tím, že se postarali o to, aby se podobná situace v budoucnu už neopakovala. Vládce Vegaše obvykle připravuje pro nástup na trůn tři mužské potomky. To, že já jsem byl tréninku ušetřen, je výjimka. Když jsem se pídil po tom proč, bylo mi naznačeno, že jsem postrádal i ty základní předpoklady pro úspěšné zvládnutí výcviku, navíc byl Max již od dětství neobvykle talentovaný.

Nechal jsem si přemítání o slovech kurtizány na později a zvedl se k odchodu.

Venku bylo vlhko a tma. A vzduch páchl smrtí. Nebyl to puch rozkladu nebo onen nezaměnitelný odér právě chladnoucího těla. Byla to vůně čekající smrti. Někdo se postaral o to, aby osvětlovací sloupy umístěné na většině křižovatek zhasly. A ten někdo čekal na mne. Cítil jsem ho, vnímal jsem ho. Chladné ostří nebezpečí mě lechtalo na zátylku, cítil jsem, jak se mi po těle přelévá vlna zvedající všechny chloupky. Po celonočním telepatickém soustředění jsem byl unavený, ale vnitřní smysly byly stále naladěny na nejvyšší citlivost. Skoro jsem je viděl. Jeden se skrýval pod podloubím na pravé straně, druhý se krčil ve dveřích protějščího domu, třetí stál u zdi sotva tři kroky ode mne. Slyšel jsem tep jejich srdcí. Ani v nejmenším se nepokusili odstínit své myšlenky. Byla v nich chtivost, strach a krutost. Někde jinde by se jich možná báli, ale tady byli jako jehňata předhozená vlčí smečce. Nováčci, kteří přišli do Vegaše nejdéle před týdnem, pach rozlehlých rovin ulpívající na jejich šatech byl ještě čerstvý. Třetí se tiše posunul blíž, v ruce držel zakřivený nůž, druhý něco pozvedl k obličejí. Zavržení kuše by varovalo i hluchého. Skrčil jsem se do hlubokého dřepu, přesto mě cosi nečekaně udeřilo do boku, jiná střela zasvištěla vzduchem a odskočila od pancéřovaných dveří hospody. Kopl jsem vodorovně těsně nad zemí směrem na třetího a zasáhl ho do kotníku. Přeražená noha se pod ním podlomila a skácel se přímo na mne. Jednou sebou škulbl a byl mrtvý. Muž pod podloubím bolestivě zavyl, jeho vědomí zhaslo. Šaty jsem měl nasáklé krví. Cizí i svou vlastní. Ve tmě se skrýval ještě někdo. Profesionál. Tihle beránci mu svým amatérstvím překazili práci. Odhodil jsem ze sebe mrtvolu a rozběhl se pryč. Pokud

používal trojitý samostříl, podepsal jsem si rozsudek. Zaslechl jsem tiiché zaklení. Předpokládal, že mě druhou ranou dostal. Zahnul jsem za roh a pak hned za další. Slyšel jsem jen svůj sípavý dech, ale věděl jsem, že jeho kroky jsou pružné a pravidelné a že běží způsobem umožňujícím vyvinout v křivolakých uličkách maximální rychlost. Podběhl jsem pod honosným domem, prokličkoval mezi železy číhajícími na žebráky, kteří by si zde chtěli ustlat. Dech se mi krátil a točila se mi hlava. Silně jsem krvácel. Pokud to ihned neskončím, mám smůlu. Přede mnou se objevil další most. Pokroucený a nízký. Zvolnil jsem, odrazil se do výšky a zavěsil se za brlení, můj bok tvrdě zaprotestoval. Vzepřel jsem se a téměř bezvládně se sesul na dlážděnou cestu. Na okamžik se zvedl závan větru a přinesl ulicí oblak mlhy. Ležel jsem na studených kamenech a zatajoval dech. Vnitřním smyslem jsem viděl krvavou skvrnu pod mostem. V mých myšlenkách svítila jako červená lucerna nad bordelem. Už jsem ho slyšel i ve skutečnosti. Tři kroky před mostem se zastavil, mlha ještě více zhoustla. Byl vysoký a štíhlý, oblečený do tmavě rudé haleny a volných hedvábných kalhot. Ruce měl prázdné, ale věděl jsem, že za šerpou kolem pasu ukrývá kompletní assasinskou výbavu. A i kdyby ji neměl, snadno by mě zabil i holýma rukama. Teď však ztratil koncentraci, vztek a hněv z něj přímo čišely. Docela jsem ho chápal. Profesionálové nejsou zvyklí minout dvakrát za sebou. Jeho obraz se rozplynul a nahradila ho široká krvácející rána v mém boku. Taková, kterou způsobí ocelová šipka s jako list tenkým hrotem, který se v ráně zlomí. Tkáň byla vlnitými čepelemi rozsekaná jako po zásahu zvířecím spárem, krev byla jasně červená a pulsovala. A na chodníku kolem mne jí utěšeně přibývalo. Pokusil jsem se vybavit si správné léčivé zaklínadlo. Struktura kouzla se rozplývala kdesi v neurčitosti. Sakra, proč jsem vždycky na učení kašlal? Věděl jsem, že za chvíli ztratím vědomí, začal jsem improvizovat. Kouzlo bylo neuspořádané, spousta jeho částí a funkcí se překrývala, něčeho se nedostávalo. Cítil jsem, že dál už nevydržím. Teď. Uvolnil jsem zaklínadlo a propadl se do bezvědomí.

Otevřel jsem oči. Svítalo. Skláněla se nade mnou olýsalá hlava městského mrtvoláře.

„Ještě ne,“ zachraptěl jsem.

Překvapeně se zašklebil a smířlivě mávl rukou.

„Promiň, stavím se za chvíli.“

Znovu jsem se pokusil vyvolat léčící kouzlo, ale veškerá čarodějnická invence mě opustila.

Při druhém probuzení už bylo světlo a po mostě jezdily první káry se zbožím. Místo mrtvoláka nade mnou stál malý kluk. Správně, mladí ležáci, staří žebráci. Chtěl jsem mu říci, ať mi sežene odvoz, že mu zaplatím, ale nedokázal jsem ze sebe vypravit ani hlásku. Kluk si mě chvíli prohlížel, zkusmo do mne kopl, a když jsem se kromě zuřivého koulení očima na nic nezmoohl, zručně mě prohlédl. Objevil jak peníze v opasku, tak i v botě. Rodiče by na něho mohli být pyšní.

Třetí probuzení bylo to správné.

V jedenáct hodin jsem se dobelhal na Hrad. Stráže u brány mě zpočátku nechtěly pustit dovnitř a já jsem se jim ani nedivil. Po klukovi mě obral ještě někdo další a ten mi nechal jen spodní prádlo, a dokonce mi i ostříhal vlasy. I ty se dají zpeněžit. Byl jsem rád, že mě neskalpoval.

„Nikdy jste nebyli na pořádném flámu?“ zakrákoral jsem.

Chlapík s vyšší šarží udiveně polkl a nejistě zasalutoval.

„Ee – promiňte, pane, nepoznali jsme vás.“

Dovlekl jsem se domů do věže. Těšil jsem se na teplo, ale zapomněl jsem zavřít okna a byla zde zima stejně jako venku. V příšeří časného rána vypadal nepořádek v mých pokojích hůře než obvykle. Mám zde vždy nepořádek, protože dovnitř nikdy nepouštím služebnictvo. Bylo mi mdlo a bolela mě hlava, skoro jako po skutečném týdenním mejdanu. Poslal jsem pro hradního lékaře, aby se mi na ránu podíval. Čím je zranění, které léčíte, komplikovanější, tím složitější je vyladění kouzla na reakce těla. Pokud ránu zaelíte jen tak nahrubo, bez ohledu na to, jakou máte krev a podobně, stává se, že organismus novou tkáň odvrhne a vy můžete začít s léčením znovu. Nebo, a to je mnohem nebezpečnější a často fatální, se buňky těla na rozhraní nové a staré tkáně zblázní a začnou zhoubně bujet. Kdysi jsem viděl chlapíka, kterého felčar pěkně zbral. Chtěl, aby mu vyléčil žaludeční vředy, a skončil s nehojící se ranou na břichu, ze které mu neustále vytékal žlutý sliz. Většinou však lidé na alergickou reakci umírají. Nepamatoval jsem si, že bych se v noci zabýval nějakým jemným doladováním. Pravděpodobně bych to ani neuměl.